

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΣΕΝΗΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟΝ

Φίλτατέ μοι,

Ἦλθον ἔσπευσμένως διὰ νὰ σε ἴδω πλὴν ἠστόχησα. Πρόκειται περὶ τοῦ «Πᾶν ὅς», καὶ ὄρα μὴ σε πανικός καταλάβῃ!...
 Μὴ ἐντυχῶν σε τὸν ἴδιον σὲ συλλαμβάνω νοερώς καὶ σε εἶπτο ἐπὶ τοῦ χάρ-
 του ἐν τῷ ἐπισυννημένῳ στιγμαιοτύπῳ σου.

Χαίρε!

Ὁ πάντοτε πιστός σου φίλος καὶ συνεργάτης

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Θ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

ΧΡΥΣΗ καρδιά, ἀγαπητότατος φίλος.
 Μὲ θερμουργὸν ἔρωτα πρὸς ὅ,τι
 ὠραῖον καὶ χρήσιμον, ζωηροτάτη
 μορφή, προσομοιάζονσα πολὺ
 πρὸς-ξένον Γερμανὸν μουσουργόν. Ἄεί-
 ποτε μὲ ἐπιβλητικωτάτην ἀξιοπρέπειαν καὶ
 τρόπους εὐγενεστάτους. Πάντοτε νέος.
 Ὅλος ἰδιάζονσα φυσιογνωμία, μ' ἐν ἱκα-
 νῶς φανταστικὸν καὶ ὠραῖον μέτωπον.
 Μία κεφαλὴ τετραγώνος ἐσφηνωμένη ἐπὶ
 κορμοῦ ἡρακλείου· δεμένη, κλειδωμένη
 ἐκεῖ, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ πίπῃ μεθ' ὅλην τὴν
 ἀεικινήσιάν τοῦ κατέχοντος. . . Διότι εἶναι
 προσωποποίησις καὶ ἐνσάρκωσις τοῦ ἀει-
 κινήτου ὁ ἀκάματος Ἄτλας τῆς
 «**Ποικίλης Στοᾶς**», ἥτις εἶναι κόσμος
 ὅλος πνευματόκοσμος, πνευματόσφαιρα

στρογγύλη, παμμεγέθης, ἀπέραντος, περιέχουσα τὰ πάντα, περικλείουσα
 καὶ τὰ μᾶλλον ἀντίθετα καὶ τὰ μᾶλλον ἕτερογενῆ. Αὐτὸ δὲ ἰδίως χαρα-
 κτηρίζει τὴν «**Ποικίλην**». αὐτὸ εἶναι καὶ ὁ ἴδιός της τύπος. Οὐδέποτε
 ὑπῆρξεν ἀποκλειστική, οὐδέποτε μονομερῆς, μονόχρωτη, θυματίζουσα
 ἓνα κύκλον, ἓνα σωρόν, μίαν μάζαν, ἓνα κόμμα. Ἄλλ' ἀείποτε ἄνα πε-
 πταμένη, ἀνοικτή, ἔλευθέρη προσιτὴ εἰς ὅλους. Καὶ πράγματι ὅλον τὸ
 Ι. ΑΡΣΕΝΗ ΜΙΧ. ΦΑΦΑΝΑΟΒΙΤΣ „ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ“ 23ον

Πανελλήνιον ἔθρεψε, διήλασε, ἐκάλασεν, ἐγραφι-
δηλάτησε διὰ τῶν λαμπρῶν σελίδων τῆς πλουσίας
φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ταύτης ὀγκώδους καὶ
ποικιλιωτάτης Ἐπετηρίδος. Ὅ,τι ἐκλεκτόν, ἔξοχον,
εὐφυές, πρωτότυπον, εὐθυμογραφικόν καὶ μεθυ-
γραφικόν ἔχει ὁ Ἑλληνικὸς Παρνασσὸς τὸ συν-
έλαβε, τὸ υἱοθέτησε καὶ τὸ ἐξελαίκευσεν ἢ δημο-
τικωτάτῃ «**Ποικίλῃ Στοᾷ**».

Παλαιστῆς ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, μόνος διὰ τῶν
ιδίων δυνάμεων ἐδημιούργησεν ἑαυτόν, ἀπὸ τῶν
ἐδωλίων τοῦ Σχολείου ἀρχίσας τὴν ἐκδοσιν τῆς «**Στοᾶς**» μὲ τὸ μικρο-
σκοπικὸν ποσὸν τῶν 70 λεπτῶν! Ἄλλὰ τί σπόρος ἦσαν τὰ λεπτά ἐκεῖνα
καὶ τί ἐξ αὐτῶν σὺν τῷ χρόνῳ διὰ τοῦ ζήλου καὶ τοῦ μόχθου ἀνεβλά-
στησεν! Ἄν δὲ καὶ τόσον παιδικὴ ἢ ἐπιχειρήσις ἔσχεν ἐν τούτοις ὡς
συνεργάτας ἀκόμη τότε τὸν **Παράσχον**, τὸν **Καζάξην** καὶ τὸν θαλερώ-
τατον μέχρι θανάτου καὶ ἐνθουσιώδη διὰ τὴν νέαν γενεάν καὶ τὰ νέα
ἔργα σοφὸν **Ῥαγκαβῆν**. Πλὴν καὶ εἰς πλείστα σωματεῖα εὐεργητικω-
τάτῃ ὑπῆρξεν ἢ δρᾶσις τοῦ κ. **Ἀρσένη**, καὶ ὡς μαθητῆς δὲ τῆς Α' ἔτι
τάξεως τοῦ Γυμνασίου ἐχορημάτισε Πρόεδρος Συλλόγου γυμνασιακοῦ,
ἐπὶ ὀκταετίαν ὅλην κατορθώσας ἄνευ ὀβολοῦ νὰ διευθιῆ καὶ περιοδικὸν
τὰς «**Μούσας**», ἀρκετὰ ἐπιτιμῶς συντασσόμενον. Παρὰ ταῦτα δὲ μήπως
μὲ τοὺς ζῶντας ἀσχολούμενος ὁ ἀκάματος αὐτὸς **στῳϊκὸς** καὶ **ποικίλος**
ἅμα ἡμερολογιοδιευθυντῆς, μήπως, λέγομεν, ἀρῆκε καὶ τοὺς νεκροὺς
ἡσύχους εἰς τοὺς τάφους των; Ἀρκεῖ νὰ σᾶς ἀναφέρωμεν ὅτι πλέον τῶν
ὀγδοήκοντα ἐπιταφίων ἐξεφώνησε καὶ συνέγραψεν ὁ κ. **Ἀρσένης**, ὥστε
βεβαίως ἐὰν διαρῦγητε τὰ δίκτυά του ζῶντες, ἀλλ' οὐδέποτε μὴ φαντα-
σθῆτε ὅτι θὰ γλυτώσητε ἀπὸ τὰς χεῖράς του νεκροί! . . .

Καὶ ὄντως οὔτε ὁ ἀλησμόνητος **Τιμολέων Φιλήμων** ἔγραψεν ὅσα
ὁ κ. **Ἀρσένης** Νεκρολογικὰ ἄρθρα. Καὶ τὰ ἄρθρα τὰ αὐτά, ἄλλοτε
Βιογραφικὰ Μελέται καὶ ἄλλοτε ὠραιότατα καὶ περιπαθέστατα σημειώ-
ματα, εἶναι ἔξοχα, διότι ὁμολογουμένως εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ οὐδεὶς ἔγραψε
μὲ τόσην ποιήσιν, μὲ τόσην χάριν καὶ δύναμιν ἰδίου ὕφους καὶ ἐμ-
πνεύσεως.

Τί δὲ τύπος πρωτοφανῆς ὡς Διευθυντῆς τῆς μοναδικῆς «**Ποικίλης
Στοᾶς**»! Νομίζει τις ὅτι ἐγεννήθη διὰ τὴν σύνταξιν τῆς, ὅτι ἅμα ἐξ-
ἤλθε τῶν μητρικῶν λαγόνων εὐθὺς καὶ συνέταξε τὴν «**Ποικίλῃν**» του.
Ἦτο προωρισμένος δι' αὐτήν· εἶναι ὁ κατ' ἔξοχον ἡμερολογιογράφος
Ἑλλήν. Τοὺς ἔβαλε κάτω ὅλους, διότι ὑπὸ τὰς στιβαράς του παλάμας

τὰ πάντα τιθασσεύονται, μαλάσσονται, ὑπακούουσιν. Ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐξάγῃ ἐξ ἐκάστου ἀνθρώπου καὶ ἀνὰ ἓν ἄρθρον, ἀνὰ μίαν διατριβὴν, ποίημα ἢ σκαλάθρυμα. Εἶναι ἀδύνατον νὰ τοῦ ἀντιστήτε. Σὰς ὑπνωτίζει, σὰς πολιορκεῖ, σὰς καταπέθει. Πρέπει νὰ γράψητε. Ἄλλως οὔτε ὕπνος, οὔτε ἡσυχία πλέον διὰ σᾶς! Πανταχοῦ θὰ βλέπητε τὴν σιάν τοῦ Ἄρσένῃ, πανταχοῦ θὰ σας κυνηγῇ ὁ πελώριος τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**» συντάκτης, πανταχοῦ θὰ σας ἐπιφαίνεται ὡς σιὰ τοῦ Δουνκάν. . . Ὅταν ὁμιλεῖ—διότι ὁμιλεῖ μὲ ἰδίαν γοητείαν καὶ ἀγορεύει μὲ σπανίαν ἐτοιμότητα καὶ εὐγλωττίαν, σὰς κατακτᾷ, τὸν ἀγαπάτε ἀμέσως. Ὅλον τὸν κόσμον τὸν περιποιεῖται καὶ πρὸς ὅλους εἶναι προσφιλῆς.

Εἰς αὐτὴν τὴν μαγειρίαν, εἰς αὐτὸν τὸν ὑπνωτισμόν, τὸν ἀναφῆριστικὸν καὶ ἐξεγερτικὸν διὰ τὴν ὑπνώττουσαν πνευματόσφαιράν μας ὑπέικων καὶ ἐγὼ χαράττω τὰς φιλικὰς ταύτας γραμμὰς, διότι ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπεν ἐπὶ τέλος νὰ τὸν συλλάβω ἅπαξ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἰδιά του μελανοβαφῆ τῆς «**Ποικίλης**» δίκτυα καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, τὸν ἀεικίνητον καὶ ἀκατάσχετον συγγραφοποιηθῆσαν ἐκάστου νέου χρόνου.

Ὁ κ. Ἄρσένῃς ἂν δὲν ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς θαυμασίας ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου του, ὅ,τι εἰς ἄλλον τόπον θ' ἀπεκόμιζεν, ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐνθουσιᾷ διότι ἠθικῶς εἶδε θριαμβεύον αὐτό, τιμηθὲν ὑφ' ὅλων ἀνεξαρέτως τῶν Ἑλλήνων Λογίων, καὶ ἀληθῶς τὴν πεφοτισμένην ἐργασίαν του ἐπιστεφομένην διὰ τῆς παγκοίνου ἐκτιμῆσεως ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου. Ἐπὶ πλέον, τελευταῖον ἐν τῇ νεκρώσει τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**» καὶ ἡ Πολιτεία δικαίως τὸν ἐτίμησε διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ παρασημοῦ καὶ εἶναι ὁ μόνος Ἡμερολογιάρχῃς, ὅστις ἔτυχε τῆς ἠθικῆς αὐτῆς ἱκανοποιήσεως, ἥτις ὑπῆρξε καὶ τὸ κράτιστον ἔπαθλον τῶν τόσων δημιουργικῶν τοῦ Φιλολογικῶν καὶ Καλλιτεχνικῶν ἄθλων.

Κατόρθωσεν ὅ,τι δὲν θὰ ἐπετύγχανον **δέκα ὁμοῦ** συναρμολογούμενοι καὶ συνεχίζον τὴν λαμπρὰν του δρᾶσιν, περιβαλλόμενος ἀπὸ τὴν γενεϊκὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου ἐκείνου, ὅστις καλῶς καὶ ἐννοεῖ καὶ αἰσθάνεται τί θὰ ᾖ ἡ ἐπιτυχία ἔργου, οἷον ἡ **Δεκαπενταετῆς σειρά** τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**» . . . ἐν Ἑλλάδι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Θ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

